

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Defensio Abbatiae Imperialis S. Maximini

Zyllesius, Nicolaus

Treveris, 1638

§ 6. Quod causæ sint notabiles eæque per emptoriæ, ob quas absolutio à Collectus contingere potuit, et si Abbas in processu non sit repertus esse Archiepiscopo subiectus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14268

Iudex autem ab institutâ petitione Reum absoluat, non vtrique actorem à Dominio excludet, sed ab eo, quod vltimum est in petitione, fructuum scilicet restitutione.

Multa talia reperies exempla ex quibus conuincitur absolutionis vim illam non esse, vt actorem à Dominij iure excludat, et si Dominium etiam in petitione propositum sit.

s. 6. Quod causæ sint notabiles eæque peremptoriæ, ob quas absolutio à Collectis contingere potuit, etsi Abbas in processu non sit repertus esse Archiepiscopo subiectus.

Longè suffecerit ostendi in genere ita esse, quod Dominium pro medio propositum non fuerit decifum, neque quoad fiscum. neque quoad Abbatem per conclusionis ad Collectas iudicationem.

Sed tamen & particulares nobis supersunt rationes, ob quas neque opus fuerit, vt de illo Dominij medio sollicitus fuerit iudex in ordine ad Abbatem ac etiam pro ipso Archiepiscopum ab eisdem collectis absoluendum.

Ac in primis hæc illa planè peremptoria exceptio, quod à Collectis Imperialibus sit Abbas, et si status sit Imperii idque per priuilegium Ottonis, ac præcipuè per pactum cum Henrico Imperatore Sancto initum, quo ab oneribus istis titulo longè oneroso Maximiniani liberantur, Vti & per alia aliorum Principum Diplomata cap. 1. Sect. 2. relata.

Quæ in processu seridè considerata ac ponderata fuerunt, quemadmodum ex ipsius voti textu (quem isto loco diuinâ permittente prouidentia libelli Scriptor edidit) expressè manifestatur, pag. 137. nu. 269. Vers. *Vltimo quoque modo.* Vbi ipse voti auctor contendit, asserit quod Abbas tatus sit; secunda ratione, scilicet hac exceptione, quod priuilegiatus sit ab istis oneribus his verbis; *Vltimo quoque modo alio Elisionis iutus est Abbas, quod videlicet priuilegiatus sit ab istis oneribus, id enim Ottonis priuilegium datum. Anno. DCCCC. LXXXIV. Quinto Calendas Iulij fol. 20. Henrici datum Calendis Septembris Anno. MXXXIII. Confirmatum à Carolo IV. & reliquis & pro Archiepiscopo, idem facit Maximilianus. I. in dicto priuilegio 1. Iunij Anno 1590. vbi nonnulla prædia, inter quæ & hæc, Monasteria quæ adiecta sunt Archiepiscopatus, LIBERTAT. vt loquitur. hæc votum.*

Quid manifestius esse aut dici queat? Sed jam age (Scriptor) quibus probationibus conuincens non ob illam immunitatem absolutionem contigisse? Ab isto te expedi.

Sed & præclarum illud est in illa genuina positione, quod ex ea euincitur actionem ad Collectas fuisse, non ad immediationem, quæ enim immunitas à Collectis per pactum concessa, tueri potuisset Abbatem a petitione immediatæ subiectionis, cum manifestum sit Immunitatem talem Imperii statui concessam non derogare immediatæ Status qualitati.

Ad ista concurrebat præterea illud, quod tam in voto, quam in processu ab Archiepiscopo ponitur ac deducitur, Monasterium ab Immemoriali tempore collectas Imperio non soluisse, neque vllas fiscus probationes produxit ad probandam illam solutionem, Vnde ista immunitas titulis fundata, confirmabatur

Vsu ac facto saltem quatenus iudici constare poterat.

Itaque nunc probes ob aliam causam, quam ob immunitatem, iudicatam esse absolutionem.

*S. 7. Quod neque inferri possit Abbatem iudicatum esse
Archiepiscopo subditum, etsi sententia in longè
fortioribus terminis esset
concepta.*

Quod magis est, etsi absolutio à Collectis iudicata fuisset hac expressa causa, quia Abbas Imperio immediatè subditus non esset, neque tamen ex eo iudicatum foret Abbatem esse Archiepiscopo subditum, neque eidem Archiepiscopatui obnoxium.

Ratio illa est iam hæcenus deducta, quia negatio dominij siue juris, in Actore non ponit dominium in Reo.

Addo amplius, quod neque Abbatis subiectio pro Archiepiscopo efficaciter iudicata censeretur, etsi hæc causa expressa foret, quia Archiepiscopo subditus esset Abbas.

Ratio est, quia Archiepiscopus et Abbas inter se super eo non sunt contestati, sed quasi lites consortes contra Fiscum & tanquam illum coniuncta exceptione intentioneque repellentes in processu habiti fuerunt.

Atqui illa, quæ deducuntur in sententia per modum causæ pariunt effectum rei iudicatæ, præsertim inter eos, qui super eadem causa non sunt contestati, unde si in sententia dictum sit talem teneri ad onera & grauedines, quia est usu-fructuarius, hoc dictum per modum causæ, non excludit, quin possit cognosci & principaliter discuti de usu fructu. ita Card. Tusch. Verb. Sententia. Conc. 131 n. 5. alleg. Io: And. in c. cum Ecclesia.

*S. 8. Aliis rationibus probatur per eandem spirensen sen-
tentiam de statu Monasterij non esse
iudicatum.*

Ista dicta sint sub istis præsuppositionibus, à quibus, quam longè res ac ipsa veritas absit, nemo est qui non videat.

Sed præterea supersunt non modicæ rationes, quæ præsentam subiectionis iudicationem refutant.

Si enim Abbatis subiectionem Archiepiscopo addicere intendisset Camera, quid facilius fuerat, quam illud exprimere? poterat enim vel verbo in textum inferri.

Immo, etsi addicenda fuisset, obstringebantur id exprimere, non solum ex ratione Iuris, sed & specialiter ex dispositione constitutionis Imperialis MDXLVIII. § *Undt sollt.*

Cum autem id non expresserit, sequitur neque ad iudicasse.

Qui enim providet in certis casibus, censetur in ommissis non voluisse providere. Card. Tusch. Verb. Omissum. conc. 116. n. 44. Alexand. conf. 158. n. 10. lib. 6.